

1. VISE ȘI MINUNI

Povestire despre o mare minune la moartea unui episcop

Într-un oraș din Manciuria, situat la granița Siberiei (Rusia) cu China, loc în care a păstorit și mai apoi s-a mutat la cele veșnice episcopul Iona, trăia o familie de ruși: un funcționar la căile ferate din Orient împreună cu soția și fiul lor. Întrucât capul familiei a slujit comuniștilor, această familie nu a arătat vreun interes deosebit față de credință și Biserică. Odată copilul lor s-a îmbolnăvit și vreme de mai multe luni a zăcut la pat. Îi paralizaseră picioarele în așa măsură, încât el simțea că nu-i mai aparțin. Părinții au făcut tot ce era cu putință, alergând după doctori și după medicamente în toate părțile. Nu a folosit însă la nimic. Băiatul se simțea din ce în ce mai rău. Au chemat medici ruși și japonezi, l-au pus la raze. Nici o îmbunătățire. Părinții așteptau de acum moartea copilului lor. Chiar atunci a trecut la cele veșnice episcopul Iona,

pe data de 7 octombrie 1925. Din pricina morții arhiereului celui iubit, întreg orașul era cuprins de tulburare. Mama, care îngrijea de copilul ce zăcea la pat, l-a acoperit cu o cuvertură și a ieșit cu treburi în oraș. Când s-a întors acasă, băiatul, care mai înainte nu mișca nici măcar un deget, a alergat din camera lui, strigând cuprins de bucurie: „Mamă, m-am făcut sănătos!” Mamei nu-i venea să creadă ochilor. Și-a îmbrățișat fiul, l-a sărutat și, plângând de bucurie, l-a întrebat cum era cu puțință una ca aceasta. Și iată ce i-a povestit fiul ei: „Pe când tu erai plecată, am adormit. Și mi s-a arătat în vis un om bun, îmbrăcat în straie preoțești, care m-a întrebat: «De ce stai în pat?» Eu i-am răspuns că am picioarele paralizate, neputând să mă mișc. Iar omul acela mi-a spus: «Uite, ia picioarele mele! Fii atent cu ele, cum mergi. Mie de acum nu-mi mai trebuie...»” Mama l-a tot discutat să-i spună cum arăta acel om bun, iar fiul i-a făcut o descriere foarte amănunțită. A doua zi, mama a luat copilul cu ea și au plecat împreună la panihida pentru episcopul Iona. Văzând chipul episcopului repausat, băiatul a exclamat: „Mamă! El este acel om care mi s-a arătat în vis și mi-a dăruit picioarele lui!”

Povestire despre o vindecare în pridvorul Mănăstirii Žiča

Domnul Dragomir Aleksici din Kralieva povestește: „Pe când eram de trei ani, am fost bolnav foarte grav. Mama mea a avut atunci un vis, în care cineva i-a spus: «Du-te cu copilul la Mănăstirea Žiča. Când vei intra în pridvor, la ușa dinspre apus, vei zări acolo, undeva în dreapta, apă vie. Strobește-l pe copil și se va face sănătos!» Mama a uitat însă de vis. Peste o vreme, i s-a arătat în vis același om, amintindu-i încă o dată cele poruncite. Mama nu a luat nici de astă dată visul în serios. Atunci el i s-a arătat în vis pentru a treia oară, certând-o aprig și, amenințând-o cu cârja, s-a prefăcut că o lovește pentru faptul că nu l-a ascultat. Mama s-a înspăimântat de data aceasta și m-a adus îndată la Mănăstirea Žiča, aflând acolo, lângă ușile dinspre apus, întocmai cele spuse ei. M-a stropit cu agheasmă și a cerut preotului să-mi citească o rugăciune. În timp ce preotul îmi citea, eu am adormit, transpirând ca niciodată până atunci. Când m-am deșteptat, m-am simțit pe deplin sănătos.”

Povestire despre o minunată prorocie

În cartea despre Fecioara Melania Zăvorâta (11 iunie 1836) se povestește că în Mănăstirea Elețki, în care se nevoșe Melania, s-au nevoit mai apoi o mamă și fiica ei. Amândouă erau tunse în monahism: pe mamă o chema Modesta, iar fiica primise numele de Mitrofana. Fiind înaintată în vârstă, mama se pregătea de moarte și-i dădea sfaturi fiicei sale privitoare la ceea ce trebuia făcut după plecarea ei. Judecățile lor nu s-au adevărit însă, întrucât fiica a murit mai înaintea mamei. Bătrâna s-a tânguit foarte mult după plecarea fiicei sale. Și, scârbită fiind, a văzut-o o dată în vis pe Melania Zăvorâta care i-a spus: „Te-a apucat tânguia! Mai bine ostenește-te spre slava lui Dumnezeu. Ia să-ți faci de lucru și să vinzi cărțile mele!” Bătrâna s-a liniștit o vreme după aceste cuvinte, însă era cuprinsă de mirare, căci nu știa despre ce cărți putea fi vorba, deoarece Zăvorâta, după cum bine se știa, nu scrisese deloc și nici nu lăsase după moartea sa vreo carte ca moștenire. După câteva zile însă, în mănăstire a sosit un pachet cu cărți. Era viața Melaniei Zăvorâta.

Cineva alcătuisese o carte despre viața ei și trimisese un pachet întreg cu cărți la mănăstire. Egumena a hotărât atunci, pe loc, ca bătrâna monahie Modesta să se ocupe de aceste cărți: să le vândă pelerinilor care soseau la mănăstire. Astfel i s-a limpezit călugăriței sensul cuvintelor neînțelese despre vânzarea cărților.

Povestire despre o minune a celor Cinci Sfinți

Cei Cinci Sfinți este numele sub care sunt cunoscuți ucenicii Sfinților Chiril și Metodiu: Sfinții Clement, Naum, Anghelarie, Gorazd și Sava. Până astăzi se păstrează moaștele Sfântului Clement la Ohrida, iar ale Sfântului Naum în mănăstirea care îi poartă numele.

Iată ce ne povestește nouă despre acești sfinți domnul Priniatovici, unul dintre cei mai de seamă negustori din Sarajevo: „Fiind episcop al bisericii vechi din Sarajevo, m-am îmbolnăvit de scarlatină, aproape fără scăpare. Familia mea era cuprinsă de deznădejde. Doctorii nu mai plecau de lângă mine nici ziua, nici noaptea, căci aveam temperatură foarte mare. Zăceam fără

cunoștință. Când, pentru puțină vreme, mi-am revenit în sine, am înțeles că sunt pe moarte. Deodată, cuprins de febră, mi s-au arătat parcă niște bărbați. Eu am reușit să număr până la trei. Stăteau drept în fața mea. Am întrebat: «Cine sunteți?» «Suntem *cei Cinci!*» – mi-au răspuns. Apoi mi-au spus: «Nu te teme, nu vei muri!» După aceasta m-am înzdrăverit pe dată. Karaahmedovici, cel mai de seamă dintre medicii care au stat lângă mine, mi-a spus atunci: «Te-ai aflat într-o situație fără de scăpare. Numai Dumnezeu te-a salvat!» Eu am început să mă interesez atunci cine erau *cei Cinci Sfinți*. Nimeni nu a putut să-mi dea însă vreo explicație mulțumitoare. În cele din urmă am aflat despre ei de la un preot.” După această întâmplare, Priniatovici a comandat pentru casa sa, la Bitola, o icoană mare cu *cei Cinci Sfinți*.

Povestire despre un furt din via unei mănăstiri

Monahul Rafail de la Mănăstirea Sfântul Spas de lângă Ohrida povestește: „Venea la noi adesea un subofițer de jandarmerie, de origine macedoneană.

Întotdeauna părea un om cumpătat. Dar iată că, într-o zi de toamnă, el a venit mai înainte de amiază, foarte tulburat. A intrat în biserică, s-a îndreptat către o anume icoană și a lăsat acolo zece dinari. După aceasta ne-a povestit ce se întâmplase. Trecând pe lângă via mănăstirii, a văzut că strugurii erau copți. A intrat în vie și a cules o traistă plină de struguri, făcând toate acestea pe ascuns, ca nu cumva să fie văzut de cineva. Apoi a mers în pădure și a găsit un loc bun de odihnă, unde să se ospăteze. Acolo, cuprins de oboseală, s-a întins în iarbă și a adormit. În vis a văzut însă un om care avea niște greutăți și care, luând legătura lui cu struguri, a cântărit-o și i-a spus: «Aici sunt exact două ocale de câte cinci dinari. În total, zece dinari. Iar apoi, privind încrunțat la jandarm, a adăugat: Asta-i via mănăstirii; ce ai făcut este furt; acești struguri nu se pot lua fără a cere binecuvântare! Vai celui ce face una ca asta!» Spunând aceasta, omul s-a făcut nevăzut, iar jandarmul s-a trezit plin de teamă. Cugetând la cele din vis, s-a îndreptat către mănăstire. A întors strugurii rămași și a lăsat zece dinari la icoană, în biserică. Pe când povestea toate acestea, subofițerul de jandarmi și-a dat peste mâini, spunând

următoarele cuvinte: «Niciodată nu voi mai face una ca asta, niciodată! Nu voi mai lua ceva, nu doar de la mănăstire, ci nimic străin de niciunde!»

Cum i s-a arătat unei mame că fiul ei se afla în primejdie

Despre această minunată întâmplare ne-a povestit nouă preotul Marcu din Prilep. Într-o zi el a plecat în vizită la rudele sale de la țară, iar preoteasa lui, având copilul mic, a rămas acasă. Ea dormea cu pruncul în același pat și iată că noaptea a auzit un glas: „Trezește-te! Copilul tău se sufocă!” Acest glas a trezit-o din somn pe preoteasă și ea s-a ridicat în picioare. Totuși, într-o clipită, a uitat de glas; făcându-i-se sete, a băut apă, s-a așezat apoi pe pat și a adormit îndată. Însă a auzit din nou același glas: „Trezește-te! Copilul tău se sufocă!” Ea s-a deșteptat din nou; iarăși s-a ridicat în picioare. De această dată, nedumerită fiind din pricina glasului straniu, a dat la o parte plapuma cu care era acoperit copilul. Și, vai! Copilul trăsesese perna peste față, astupându-i-se aproape pe de-a-ntregul gura și năsul, astfel încât îi era cu neputin-

ță să mai respire. Obrajii pruncului deja se umflaseră, privirile îi erau holbate ca la un om înecat. Încă o clipă și copilul s-ar fi sufocat. Cel Atotvăzător însă, Care veghează veșnic, i-a descoperit mamei că pruncul se afla în primejdie, atenționând-o printr-un glas. Aceasta, desigur, a fost îngrozită, iar a doua zi a mers îndată la biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ca să-i aprindă candela.

O neobișnuită întâmplare cu o turcoaică

– din jurnalul meu –

Astăzi am ascultat această povestire la metohul Mănăstirii Sfântul Naum din Bitola. După slujba în cinstea Sfântului Naum, a venit în mănăstire o turcoaică din Bitola pentru praznic. A adus cu ea o sticlă de untdelemn. Ne-a povestit următoarele: se ocupa-se cu vrăjitoria; folosea pentru aceasta o strachină cu apă. Veneau să o caute multe femei și bărbați pentru a le veni în ajutor. În ziua praznicului Sfântului Naum, femeia împlinise câțiva ani de când se abținea de la vrăjitorie. Odată căzuse în fântână fiul mai mic al unui

creștin, la rugămintea căruia ea săvârșise în acea zi niște vrăji; copilul abia a fost salvat. În acel an a venit însă o femeie și i-a cerut să ajute un bolnav. Vrajitoarea la început a refuzat, dar până la urmă a fost de acord. Noaptea, în vis, ea a văzut în jurul gâtului bărbatului ei încolăcit un șarpe. În acea noapte se afla la ei și ginerele lor. Dimineata ginerele se pregătea de plecare și ea a ieșit ca să-l conducă. În acest timp, bărbatul ei, fiind încă în pat, a început să o strige ca să se întoarcă repede înapoi. La strigătul bărbatului, femeia s-a întors și a văzut un lucru înfiorător: în jurul gâtului bărbatului era încolăcit un șarpe uriaș. Femeia s-a înspăimântat și a țipat. Atunci șarpele s-a desprins de la locul lui și încet-încet s-a strecurat printr-o fisură din perete. „Niciodată nu voi mai face vrăji în ziua Sfântului Naum! Înfricoșător este acest sfânt, tare înfricoșător!” Dând din mâini, a lăsat acolo uleiul și a plecat.

Povestire despre o minune a Sfântului Vasile din Ostrog

Un catolic albanez din neamul Hota, pe nume Vasile Marcu, nu a avut

copii mai bine de 14 ani după căsătorie. Era nefericit din această pricină; soția lui, cu atât mai mult. Și iată că într-o zi, în vis, i s-a arătat soției cineva în chipul unui călugăr bătrân, asemenea Sfântului Nicolae (Sfântul Nicolae era patronul neamului lui Vasile), și i-a spus să nu se întristeze prea mult, ci să meargă la Ostrog să se roage Sfântului Vasile. Dumnezeu îi va asculta rugăciunea și peste un an vor avea un fiu, care va purta numele de Vasile. Ziua următoare a povestit bărbatului său visul și i-a propus să meargă la Ostrog. Însă el nu a dorit să facă una ca aceasta, temându-se de batjocura vecinilor, cum că merge el să se închine la cele sfinte, mai ales că nu prea credea în puterea Sfântului Vasile. Noaptea următoare însă i s-a arătat lui același vis ca și soției sale. Atunci Vasile s-a hotărât să facă acest drum. Motivând că trebuie să meargă în vizită la frații săi din Piperima, împreună cu soția lui s-a îndreptat către Ostrog. Acolo amândoi s-au rugat fierbinte lui Dumnezeu și Sfântului Vasile, ca să le dăruiască un prunc. Peste un an li s-a născut un fiu, pe care l-au numit Vasile. Mai târziu li s-a născut un al doilea copil. Amândoi